

LES: ZWAAN KLEEF AAN

En ik smeekte om genade

Wa'etchanán

Aliya

I

Deuteronomium 3:23 - 4:4

INLEIDING:

In deze aliya waarschuwt Mozes het volk nogmaals om God gehoorzaam te zijn in het land dat ze zullen gaan innemen.

Hij geeft zichzelf als voorbeeld, maar ook de ongehoorzamen uit het volk.

Iedereen die achter Baäl-Peor aanging, is uit het volk weggevaagd en Mozes zelf mag vanwege zijn ongehoorzaamheid ook het land niet binnengaan, hoewel hij God heel lang en in zachtmoedigheid heeft gediend.

Mozes krijgt wel genade. Hij mag het hele land vanaf een afstand bekijken en veel later mag hij Jesjoea ontmoeten in het beloofde land (bij de verheerlijking op de berg). Maar het land innemen, daar mag hij niet bij zijn.

Het is dus terecht dat Mozes het volk waarschuwt, want zelfs hij had een misstap begaan. Het volk moet alert zijn en voortdurend op God zijn gericht. Is dit omdat God gemeen is? Of omdat Hij ervan houdt om het volk te straffen als ze iets fout doen? Ik denk het niet.

TEKST VAN DE WEEK

U daarentegen, die zich aan de HEERE, uw God, vastgehouden hebt,
bent heden allemaal nog in leven.

Deuteronomium 4:4

BENODIGDHEDEN:

- Een trap (of een gang)
- Spierballen (om kinderen mee de trap op/de gang door te dragen)
- Een vrijwilliger onder de kinderen die je verhaal wil illustreren (spreek van tevoren af wat het kind moet doen)

AAN DE SLAG:

-ga samen bij de trap staan-

We zijn op reis, net als de Israëlieten. Onze reis gaat naar boven. Bovenaan de trap is onze eindbestemming.

Maar net als de reis van de Israëlieten is dit een bijzondere reis.

De Israëlieten zouden in een land komen met zichtbare en onzichtbare gevaren.

De zichtbare gevaren, daar rekent God mee af wanneer het volk Hem volgt. Maar de Israëlieten moeten ook de onzichtbare gevaren overwinnen: de verleidingen die in het land zullen zijn.

Het is bijvoorbeeld heel verleidelijk om te vertrouwen op je eigen kracht.

Om hard te werken en te geloven dat wat je hebt ontvangen is wat je hebt verdiend.

-vraag de vrijwilliger een stukje zelfverzekerd naar boven te lopen, maar laat het lijken alsof het steeds moeilijker gaat, omdat de traptreden plakken. De vrijwilliger komt maar een paar stappen ver-

Of misschien denk je dat je het zelf helemaal niet zo goed kunt. (Dat is genade, want dan heeft God je de ogen geopend voor de werkelijkheid). Wat ga je dan doen?

Misschien kom je wel een stuk hout tegen, waarvan jij denkt dat het je kan helpen (een afgod).

-de vrijwilliger pakt de trapeuning vast en doet alsof hij/zij zichzelf hieraan omhoog trekt, maar de leuning wordt steeds glibberiger. Zo glibberig, dat de vrijwilliger helemaal naar beneden glijdt-

De traptreden staan voor het gaan in eigen kracht.

De muren en de trapeuningen staan voor het dienen van afgoden (van steen of hout).

Zo willen en kunnen we natuurlijk niet op onze eindbestemming komen.

Maar hoe dan wel?

-laat de kinderen met ideeën komen-

Wanneer de kinderen er niet uitkomen, lees dan samen de tekst van de week. Hebben ze nu een idee hoe ze naar boven kunnen komen?

In de tekst van deze week lezen we dat zij die zich aan God hebben vastgehouden (of letterlijk: aan God bleven kleven) nog in leven zijn.

Ze moesten aan God kleven om te kunnen leven.

Op eigen kracht kun je niet naar boven. Je hebt iemand nodig die je helpt. Iemand die niet vatbaar is voor de verleidingen.

(natuurlijk is iedereen vatbaar voor verleidingen, maar voor het voorbeeld ben jij even degene die dit niet is)

-vraag wie van de kinderen op je rug durft-

Zullen we kijken of jij nu naar boven kunt, zonder de trap, de leuning of de muur aan te raken?

-ga samen naar boven en breng evt alle kinderen op deze manier naar boven-

Zoals jullie mij hebben vastgehouden en het doel hebben bereikt, zo moest Israël ook aan God vasthouden om haar doel te bereiken.

Zolang ze God vasthoudt is ze veilig, maar wanneer ze God loslaat, zullen de verleidingen haar de verkeerde kant op leiden.

Misschien klinkt dit niet zo vrij en denk je:

ik bepaal liever zelf waar ik heen ga, dat is veel leuker en interessanter. Dan hoef ik ook niet aan God te kleven om er te komen.

Maar denk dan maar eens aan een pasgeboren aapje. Een baby aapje houdt zich stevig vast aan zijn moeder. Hij blijft aan haar 'kleven'.

Kan dit aapje zelf al in een hoge boom klimmen? Nee, hij zal nog veel moeten leren.

Wat hij wel goed kan is zich vasthouden. En omdat zijn moeder wel goed kan klimmen, heeft het aapje de mogelijkheid om op plaatsen te komen waar hij anders nooit bij had gekund. Hij kan veel meer van de wereld ontdekken op deze manier dan als hij zelf op onderzoek uit zou zijn gegaan. Ook heeft hij nog niet geleerd wat goed voedsel is en hoe hij zichzelf moet verdedigen. Doordat zijn moeder hem draagt, beschermt, voedt en onderwijst, is dat ook niet gelijk nodig. De baby hoeft zich niet veel bezig te houden met de omgeving.

Wat belangrijk is voor hem is dat hij zijn moeder goed blijft vasthouden en vertrouwen totdat hij genoeg heeft geleerd.

Het baby aapje en zijn moeder zijn één.

En wij mogen één worden met Jesjoea.

In Johannes 15:4 staat:

Blijf in Mij en Ik in u. Zoals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet in de wijnstok blijft, zo ook u niet, als u niet in Mij blijft.

Ons leven kan alleen vruchtbaar zijn als wij één zijn met Jesjoea.

Zijn we dit niet, dan is ons leven vruchteloos.

Net als een andere weg dan die God je wijst dat is.

